

EERST DE JOOD

Amazing Grace Bible Study Fellowship

Alle teksten komen uit de Statenvertaling van 1977

Deze benaming “eerst de Jood” komt slechts één keer voor in de Bijbel, in het eerste hoofdstuk van Paulus zijn brief aan de Romeinen:

“Rom.1:16: Want ik schaam mij des Evangelies van Christus niet; want het is een kracht Gods tot zaligheid een iegelijk, die gelooft, eerst den Jood, en ook den Griek.

Door de meerderheid van de christelijk evangelische gemeenschap wordt hier van gezegd dat het betekent: “die in de wereld van Joodse afkomst zijn komen het eerst”.

Een verdere verdediging van het “eerst de Jood” standpunt is dat de Joden het door God uitverkoren volk is en “het zaad” van de Abrahamitische en Mozaïsche verbonden van Genesis 12:2-3; 17:7-8; en Exodes 19:5-6; Deuteronomium 7:6:

“Gen.12:2: En Ik zal u tot een groot volk maken, en u zegenen, en uw naam groot maken; en wees een zegen!

“Gen.12:3: En Ik zal zegenen, die u zegenen, en vervloeken, die u vloekt; en in u zullen alle geslachten des aardrijks gezegend worden.

“Gen.17:7: En Ik zal Mijn verbond oprichten tussen Mij en tussen u, en tussen uw zaad na u in hun geslachten, tot een eeuwig verbond, om u te zijn tot een God, en uw zaad na u.

“Gen.17:8: En Ik zal u, en uw zaad na u, het land uwer vreemdelingschappen geven, het gehele land Kanaan, tot eeuwige bezitting; en Ik zal hun tot een God zijn.

“Exodes19:5: Nu dan, indien gij naarstiglijk Mijner stem zult gehoorzamen, en Mijn verbond houden, zo zult gij Mijn eigendom zijn uit alle volken, want de ganse aarde is Mijn;

“Exodes19:6: En gij zult Mij een priesterlijk koninkrijk, en een heilig volk zijn. Dit zijn de woorden, die gij tot de kinderen Israels spreken zult.

Duet.7:6: Want gij zijt een heilig volk den HEERE, uw God; u heeft de HEERE, uw God, verkoren, dat gij Hem tot een volk des eigendoms zoudt zijn uit alle volken, die op den aardbodem zijn.

Deze verzen laten er geen twijfel over bestaan wie het “zaad” van het Abrahamitische verbond waren. Dat zaad zijn de kinderen Israëls, of, de twaalf zonen van Jakob en hun nakomelingen. En het is zonder twijfel dat de “volken” (Heidenen) gezegend of vervloekt zouden worden overeenkomstig hoe ze hen (Israël) zouden behandelen. Volgens Genesis 12: als ze hen zouden zegenen zouden ze ook zelf gezegend worden, en ze zouden vervloekt worden als ze dat niet deden.

De eerste komst

De Heere Jezus Christus wond er, bij zijn eerste komst naar de aarde, geen doekjes om voor wie hij kwam om ze zalig te maken van hun zonden, Matth.1:21:

“..... want Hij zal Zijn volk zalig maken van hun zonden”.

Tegen een Heidense vrouw die van hem verlangde dat haar dochter gezond zou worden, reageerde hij als volgt, Matth.15:24:

“Maar Hij, antwoordende, zeide: Ik ben niet gezonden, dan tot de verloren schapen van het huis Israels.

En in Markus 7:27:

“Maar Jezus zeide tot haar: Laat eerst de kinderen verzadigd worden; want het is niet betamelijk dat men het brood der kinderen neme, en den hondkens voor werpe.

De bediening van de twaalven

Gelijkerwijs zei hij tegen zijn discipelen, Matth.10:5-6:

“Deze twaalf heeft Jezus uitgezonden, en hun bevel gegeven, zeggende: Gij zult niet heengaan op den weg der heidenen, en gij zult niet ingaan in enige stad der Samaritanen. Maar gaat veel meer heen tot de verloren schapen van het huis Israels.

En hieraan gehoorzaamden ze en begonnen hun bediening in Jeruzalem in Handelingen 2 totJoden (vers 5),...mannen van Judea (vers14),....Mannen van Israël (vers 22); en in vers 39 verkondigen ze dat:

“..... u komt de belofte (van Abraham) toe, en uw kinderen, en allen, die daar verre zijn, zo velen als er de Heere, onze God, toe roepen zal.

(“allen die daar verre zijn”: dat zijn de Joden die verstrooid waren onder de volken).

De apostel Paulus

Deze verzen maken het duidelijk dat Israël daar nog steeds voorop stond als het door God uitverkoren volk. Maar toen kwam de apostel Paulus (voorheen Saulus van Tarsen) die beweerde de **apostel der Heidenen** te zijn (Rom.11:13); **een dienaar van Jezus Christus onder de heidenen** (Rom.15:16). Als dat nu het geval is hoe moet dan zijn duidelijke en ondubbelzinnige uitspraak, in Rom.1:16: **“eerst den Jood”** worden uitgelegd? Is dit een tegenstrijdigheid? Als hij, zoals hij zegt, de apostel tot en van de Heidenen is, waarom zegt hij dan “eerst de Jood? Het antwoord hier op is eenvoudig: **“Laat eerst de kinderen verzadigd worden”** (Mark.7:27). De vraag die overblijft is deze: bleef deze opdracht van kracht na de Handelingen periode?

De Handelingen der Apostelen

Terwijl het boek Handelingen gewag maakt van de wonderbaarlijke “handelingen” van de apostelen is dat geenszins het belangrijkste doel er van. Het belangrijkste doel van het boek Handelingen is om de overgang te laten zien van de bediening van de 12 discipelen van Israël, de bediening die hen door de Heer is gegeven bij zijn eerste komst, naar de bediening van de apostel Paulus die hem is gegeven door openbaring van de verheerlijkte Heer (Gal.1:11 en 12). Zelfs een haastig lezen van het boek Handelingen zal dat kenbaar maken aangezien de naam van de apostel Petrus (die de hoofdfiguur is in de eerste tien hoofdstukken) vanaf het

vijftiende hoofdstuk, geheel verdwijnt; terwijl de naam van de apostel Paulus, vanaf het dertiende hoofdstuk, 126 keer voor komt.

Gedurende zijn bediening in het boek Handelingen zegt Paulus drie keer dat zijn bediening voor de Heidenen is (Hand.9:15; 13:46; 22:21). En toch gaat hij gedurende deze periode “eerst naar de Jood”, en dat gaat zo door tot het einde van het boek Handelingen alwaar hij vanuit zijn huisgevangenis in Rome, in Handelingen 28, de Joodse oudsten bij zich laat komen. In het verloop van deze bijeenkomst wordt gezegd: “**En tegen elkander oneens zijnde, scheidden zij,....**” (Hand.28:25). Paulus citeert Jesaja als hij zegt:

*“Hand.28:27-28: Want het hart **dezes volks** (de Joden) is dik geworden, en met de oren hebben zij zwaarlijk gehoord, en hun ogen hebben zij toegedaan; opdat zij niet te eniger tijd met de ogen zouden zien, en met de oren horen, en met het hart verstaan, en zij zich bekeren, en Ik hen geneze. **Het zij u dan bekend, dat de zaligheid Gods den heidenen gezonden is, en dezelve zullen horen.**”*

Maar wacht even! Begon Paulus zijn prediking tot de Heidenen niet in Handelingen 13, in Antiochië? En hoorden de Heidenen niet steeds **zijn evangelie** en ontvingen het gedurende de rest van het boek Handelingen? Het antwoord hier op is: Ja, *maar nadat het eerst was gepresenteerd aan de Joden*. Dat kan alleen betekenen dat de Joden (Israël), gedurende de periode van het boek Handelingen, nog steeds beschouwd werden als het uitverkoren volk van God, anders zou er geen reden zijn geweest voor Paulus zijn respect voor hen.

Beschouw nu het volgende. In de beeldspraak van Hosea 1, in vers 9, Hosea's derde nageslacht, dat symbolisch Israël voorstelt, wordt Israël Lo-ammi genoemd, dat betekent in het Hebreeuws “niet mijn volk”. In vers 10 wordt gezegd: “...**ter plaatse, waar tot hen gezegd zal zijn: Gijlieden zijt Mijn volk niet; tot hen gezegd zal worden: Gij zijt kinderen des levenden Gods.**”

Indien Paulus eerst naar de Jood gaat dan kan dat alleen omdat ze nog steeds het volk van God zijn en daarom moeten eerst de kinderen verzadigd worden (Markus 7:27). Als hij in Handelingen 28 zegt dat hij zijn bediening aan hen staakt en ver tot de Heiden gaat moet dit de plaats zijn waar ze Lo-ammi worden (Hand.28:28). Zonder twijfel struikelden ze bij het Kruis, en opnieuw struikelden ze met het verwerpen van de discipelen van de Heer in het eerste deel van het boek Handelingen, maar als Paulus in zijn gehele bediening in het boek Handelingen eerst naar hen gaat, dan kunnen ze gedurende die tijd niet als “verworpenen” worden beschouwd. (zoals de “midden Handelingen” visie dat verondersteld).

De Bedeling der Genade

Er zijn, door het merendeel van de Christelijke theologie, een tweetal fundamentele benaderingen van de Joden en Israël. De eerste, de orthodoxe (rechtzinnige) school, welke de Rooms Katholieke en de Hervormde theologie omvat, die leren dat de Nieuw Testamentische gemeente, waarvan ze beweren dat die is begonnen in Mattheüs 16, alwaar Petrus de sleutels van het koninkrijk kreeg, Israël heeft vervangen als het uitverkoren volk van God. Dit staat bekend als de “vervangings-theologie”. De andere, de dispensationele school, leert een dualistische Theologie, ze beweren dat de Nieuw Testamentische gemeente en Israël beide het uitverkoren volk van God zijn. **(1)**

(1)-Er zijn hiervan nog weer verschillende stromingen, de meest extreme hiervan is het “Christelijk Zionisme”, die leren dat de huidige regering, die zichzelf Israël noemt, en het land dat ze bezetten, geheiligd is, en dat dit moet worden ondersteund en verdedigd ten koste van alles. Bovendien kunnen in deze visie de Joden niet gered worden voor de christelijke gemeente, maar dat ze hun eigen weg naar behoudenis hebben. Anderen, bijvoorbeeld de “Joden voor Jezus” geloven dat de Joden eender gered moeten worden als de Heidenen door Jezus te aanvaarden als hun Messias, en dat ze nog een speciale plaats hebben in het hart van God, en daarom behandeld worden als een speciaal volk.

Deze beide “scholen” missen compleet de belangrijkheid van iets in de openbaring van Paulus; iets dat wordt genoemd “**de bedeling der genade Gods**” (Ef.3:2), waarnaar hij verwijst als “*de verborgenheid.....Welke in andere eeuwen den kinderen der mensen niet is bekend gemaakt, gelijk zij nu is geopenbaard.....*” (Ef.3:5). Gelijksoortige taal wordt gevonden in de brief aan de Kolossenzen en de brief aan de Romeinen waar gezegd wordt: “*die van de tijden der eeuwen verzwegen is geweest.....die verborgen is geweest van alle eeuwen*” (Rom.16:25; Kol.1:26). Deze verborgenheid bestaat uit een gemeente waarin Heidenen worden gered, los van Israël en buiten Israël zijn verbonden, in een geestelijke entiteit waarnaar Paulus verwijst als: “**het lichaam van Christus**” (2) Nog belangrijker is het feit dat de leden van deze gemeente “**medeërfgenen**” zijn. (Ef.3:6).

Het wordt door beide, de orthodoxe en de dispensationele school, verondersteld dat de mensen, aan wie “Hebreeën” (het auteurschap van de brief aan de Hebreeën schrijven ze toe aan Paulus), “Petrus”, “Jacobus” en “Johannes” schreven, deel waren van dit lichaam. Maar daar wordt nergens melding van gemaakt in deze brieven (of, aangaande deze kwestie: “in de evangelieën). Er is hiervoor een eenvoudige verklaring; de mensen aan wie zij schreven waren de geadresseerden van het geprofeteerde “koninkrijk”, en om die reden *allen* Joden. Zij zijn de vervulling van Exodus 19:6, waar naar hen wordt verwezen als: “.....*een priesterlijk koninkrijk, en een heilig volk.....*”. Petrus noemt ze “*een koninklijk priesterdom, een heilig volk*” (1Petrus 2:9). Er zullen ook Heidenen zijn in dat koninkrijk (Matth.25:31-34; 1 Petrus 2:12), maar ze zijn op geen enkele wijze “medeërfgenen”. (3)

(2)--Hiernaar wordt vier keer verwezen in de brieven van Paulus en ongeveer 16 keer met andere bewoordingen, bijvoorbeeld “het lichaam”, “één lichaam”, “het gehele lichaam”, etc.

(3)--Volgens, onder andere, de profetie van Jesaja, hoofdstuk 60, 61 en 62 zullen de Heidenvolken in dat koninkrijk dienaars zijn van Israël.

Conclusie

Het Nieuwe Testament is een vervulling van profetie en dus is de erfenis en het bezit daarvan van de geprofeteerde twaalf stammen van Israël (Jac.1:1), en niet van de gemeente der verborgenheid van de dertien brieven van Paulus. Bovendien, sinds Israël Lo-ammi is geworden door de uitspraak van Paulus in Handelingen 28, is er geen reden meer om naar “**eerst de Jood**” te gaan. En er is geen schriftuurlijke reden om een volk dat zichzelf Israël noemt, of iemand die beweert een nakomeling van één van Jacob zijn twaalf zonen te zijn, een speciale behandeling of voorrecht te geven zoals Evangelischen, van de dispensationele overtuiging, geneigd zijn hen te geven.

Aan de andere kant is het eveneens onjuist te beweren dat het “lichaam van Christus” Israël heeft vervangen als de Nieuw Testamentische “gemeente”, en dan door te pogen deze dwaling te rechtvaardigen door er naar te verwijzen als het “geestelijk Israël”. Het Nieuwe Testament (verbond) is beloofd aan, en behoort toe aan profetisch Israël, en dat is nog toekomstig. Wij zijn nu NIET in het Nieuwe Testament, maar in een tijd tussen het Oude en het Nieuwe Testament in waarnaar Paulus verwijst als: “**de bedeling der genade Gods**”, waarin een ieder, wat ook zijn fysieke afkomst is, zich op gelijke voet bevindt en directe toegang tot God heeft door “**het evangelie van Christus**” (1Kor.15:1-4), waardoor ze gered kunnen worden, verzegeld en gemaakt tot: “**...medeerfgenamen, en van hetzelfde lichaam, en mededeelgenoten Zijner belofte in Christus...**” (Ef.3:6).

Mike Schroeder.

Naschrift

Bent u behouden? Zult u er bij aanwezig zijn op die dag: “*Want de Heere Zelf zal met een geroep, met de stem des archangels, en met de bazuin Gods nederdalen van den hemel...*” (1Thess.4:16). Alleen de geredden, degenen die hebben geloofd in Jezus Christus --- “**die geen zonde heeft gekend**” --- en die door zijn offerdood op het kruis voor alle zonden heeft betaald, zullen dan meegaan: “*...den Heere tegemoet, in de lucht; en alzo zullen wij altijd met den Heere wezen*” (1Thess.4:17). De geschiedenis heeft ons getoond dat, wat voor vrede de mens ook heeft bereikt in de wereld, het altijd van tijdelijke aard is. De Bijbel zegt dat de individuele man en vrouw zonder twijfel kunnen weten dat ze gered zijn en gereed zijn voor de hemel, en daarom hebben ze absolute en permanente vrede, ongeacht wat er in de wereld gebeurt, door hun vertrouwen te stellen in Jezus Christus en zijn dood op het kruis voor hun eeuwige redding. “*...indien gij met uw mond zult belijden den Heere Jezus, en met uw hart geloven, dat God Hem uit de doden opgewekt heeft, zo zult gij zalig worden.....Geloof in den Heere Jezus Christus, en gij zult zalig worden*” (Rom.10:9). (Hand.16:31).